

Arrest

nr. 324 697 van 7 april 2025
in de zaak RvV X / IX

Inzake: X

Gekozen woonplaats: ten kantore van advocaat C. VAN CUTSEM
Berckmansstraat 89
1060 BRUSSEL

tegen:

de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen

DE WND. VOORZITTER VAN DE IXde KAMER,

Gezien het verzoekschrift dat X, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, op 3 mei 2024 heeft ingediend tegen de beslissing van de commissaris-generaal voor de vluchtelingen en de staatlozen van 29 maart 2024.

Gelet op artikel 51/4 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen.

Gezien het administratief dossier.

Gelet op de beschikking van 30 januari 2025 waarbij de terechtzitting wordt bepaald op 3 maart 2025.

Gehoord het verslag van rechter in vreemdelingenzaken D. DE BRUYN.

Gehoord de opmerkingen van verzoeker en zijn advocaat I. SWERTS *loco* advocaat C. VAN CUTSEM.

WIJST NA BERAAD HET VOLGENDE ARREST:

1. Over de gegevens van de zaak

Verzoeker, die verklaart van Afghaanse nationaliteit te zijn, komt volgens zijn verklaringen op 29 juni 2022 België binnen zonder enig identiteitsdocument en verzoekt op 30 juni 2022 om internationale bescherming. Op 29 maart 2024 beslist de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus. Dit is de thans bestreden beslissing, die op dezelfde dag aan verzoeker aangetekend wordt verzonden.

Deze beslissing luidt als volgt:

“A. Feitenrelaas

U verklaart over de Afghaanse nationaliteit te beschikken, geboren en getogen te Nangarhar, Deh Bala (Haskamina) district in het dorp Ghajana. U bent Pashtoen van etnische origine en een soennitische moslim. U bent gehuwd en heeft één kind. Uw gezin verblijft bij uw ouders in uw dorp van herkomst.

U verklaart dat u in 2020 Afghanistan diende te verlaten uit vrees voor Daesh. Leden van Daesh ontvoerden u omdat ze op zoek waren naar uw halfbroer, die in het leger was. Ze waren ook boos omdat u als imam de begrafenis van twee soldaten had geleid, wat tegen de regels was. U verklaart hierover dat u naar een madrassa ging en bijna klaar was met uw studie. Omdat de imam uit uw dorp was ontvoerd door Daesh, verzochten uw dorpelingen u om tijdelijk die rol over te nemen. U deed dit drie tot vijf maanden en kreeg een loon van de overheid. U werd een maand vastgehouden en zwaar mishandeld door Daesh. Nadat hun leider opdaagde, werd u van een berg geduwd. U werd zwaargewond gevonden door een herder. U kwam tot bewustzijn in het ziekenhuis van Jalalabad. U was drie maanden in het ziekenhuis. U kreeg er bezoek van een kennis die u op de hoogte bracht dat uw halfbroer gesneuveld was. Na drie maanden ging u naar Kabul, naar het huis van de broer van de schoonvader van uw broer. In Kabul kreeg u nog verdere behandeling en verzorging. Na drie maanden verliet u Kabul en reisde u via Iran en Turkije naar Bulgarije waar op 05/05/2022 uw vingerafdrukken werden genomen. Vervolgens ging u via Hongarije naar Oostenrijk waar op 23/06/2022 uw vingerafdrukken werden genomen, verder via Zwitserland en Frankrijk naar België waar u op 30/06/2022 een verzoek om internationale bescherming indiende. Toen u in Turkije was kwamen de Taliban naar het huis van uw vader navraag doen naar u. Ze gaven twee dreigbrieven.

Bij terugkeer stelt u een vrees te hebben voor Daesh en voor de Taliban.

Ter ondersteuning legt u volgende documenten neer: uw taskara (origineel), uw vaccinatiekaart (origineel), een attest van Ministerie van Haj (origineel), een certificaat/diploma van de madrassa Abu Bakr Sediq dd. 2019 (origineel); documenten van uw broer zijnde een bankkaart (kopie), diverse (originele) certificaten vanaf 2012, een originele overlijdensakte dd. 14/06/1399 (05/09/2020), fotoprints van uw broer in het leger, foto van u en uw broer (origineel) en twee niet-gedateerde dreigbrieven van de Taliban (origineel). U legt tevens een littekenattest neer.

B. Motivering

Vooreerst moet worden opgemerkt dat het Commissariaat-generaal op grond van het geheel van de gegevens in uw administratief dossier, van oordeel is dat er in uw hoofd bepaalde bijzondere procedurele noden kunnen worden aangenomen.

Uit een littekenattest dd. 14/02/23 blijkt immers dat u in het verleden een zware hoofdwonde heeft opgelopen met mogelijks een effect op uw geheugen. Om hier op passende wijze aan tegemoet te komen, werden er u steunmaatregelen verleend in het kader van de behandeling van uw verzoek door het Commissariaat-generaal. Er werd hiermee rekening gehouden tijdens het verloop van het persoonlijk onderhoud, zo verliep het onderhoud op een lager tempo, kreeg u verschillende gelegenheden om u te focussen, alsook werden u voldoende vragen gesteld.

Gelet op wat voorafgaat kan in de gegeven omstandigheden redelijkerwijze worden aangenomen dat uw rechten in het kader van onderhavige procedure gerespecteerd worden evenals dat u kunt voldoen aan uw verplichtingen.

Er dient door het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (CGVS) te worden vastgesteld dat u de hoedanigheid van Vluchteling overeenkomstig Art. 1, par. A, lid 2 van de Conventie van Genève niet kan worden toegekend. U heeft immers onvoldoende aannemelijk gemaakt dat er ten aanzien van u een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in de Conventie, zijnde een persoonlijke vrees voor vervolging omwille van uw nationaliteit, etnie, religie, politieke overtuiging en/of het behoren tot een welbepaalde sociale groep.

De beslissing is gebaseerd op volgende elementen.

1) Er rijzen twijfels bij uw verklaring dat u werd ontvoerd en mishandeld door Daesh. U verklaart dat u in 2020 werd ontvoerd omdat Daesh op zoek waren naar uw halfbroer die bij het leger was (zie CG vragenlijst DVZ en CG p.13). Hierbij moet worden opgemerkt dat dit rijkelijk laat is, aangezien uw halfbroer volgens de neergelegde documenten reeds vanaf 2012 in het leger was. Het is dat ook bevreemdend dat u in de hoogtij jaren van Daesh in uw regio, zijnde van 2014-2017 niet bent aangesproken over uw halfbroer. Dat Daesh naar hem op zoek zouden zijn gegaan in 2020, een jaar nadat IS uit de dorpen van Haska Mina werden gejaagd en ze zich verscholen in de bergen ophielden (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), is op zijn minst opmerkelijk en weinig aannemelijk. Ten aanzien van het CG verklaarde u, dat op de dag van uw ontvoering, uw broer thuis was geweest, maar op bezoek was gegaan bij jullie oom moederszijde

(CG p.8). Nochtans was uw broer jarenlang niet naar huis gekomen, omdat het te gevaarlijk was. U verklaarde hierover dat hij uw ouders en zijn vrouw naar Kabul liet komen bij de broer van zijn schoonvader (CG p.8).

2) Verder verklaart u dat Daesh u ontvoerde omdat ze boos waren over het feit dat u als tijdelijke imam de begrafenisrites voor twee gesneuvelde soldaten had uitgevoerd, wat door hen verboden was (CG p.6 p.7 en p.9). Over uw voorgehouden profiel als imam, rezen er eveneens ernstige twijfels. U verklaart dat u in de madrassa Abu Bakr Sadiq in Gorgori religieuze lessen hebt genomen en qari (religieuze leraar) bent (CG p.9-10 en p.12). U beweert dat u vervolgens in 2019, zes maanden voor het afstuderen, officieel tijdelijk werd aangesteld als imam in jullie dorpsmoskee. U zou in die hoedanigheid een loon ontvangen hebben van de overheid gedurende een vier- tot vijftal maanden. Ten bewijze legt u volgende documenten neer: een kaartje van Ministerie van Haj (kopie) en een diploma van de madrassa Abu Bakr Sadiq (origineel), waaruit blijkt dat u in 2019 afstudeerde in de twaalfde graad van het secundair onderwijs. Aangezien u had verklaard dat u niet naar school bent geweest (CG p.5), werd u bevraagd over dit diploma. U geeft terzake een bevreemdende uitleg. U beweert dat de madrassa officieel werd geregistreerd, maar dat u geen enkel van de vakken vermeld op het diploma, heeft gekregen. U beweert dat iemand die acht jaar madrassa had gevolgd, bij de registratie een diploma kreeg van de twaalfde graad (CG p.12), wat uiterst merkwaardig is. Echter uit objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat met name de regio Gorgori, jarenlang hét bolwerk van Daesh, nagenoeg totaal vernield werd. Gedurende meer dan drie jaar konden de kinderen er niet naar school. Op 28 maart 2019 luidde de gouverneur van Nangarhar de schoolbel in Gorgori en er werd beloofd dat drie andere scholen, waaronder Abu Bakr Sadiq madrassa, zouden worden heropgebouwd op een andere locatie. Hieruit kan worden afgeleid dat de madrassa vernield was. Aangezien u hierover spontaan niets bericht, kunnen er eveneens vraagtekens worden geplaatst bij uw verblijf in het district in die periode. U maakt niet aannemelijk dat u in 2019 afstudeerde aan een "semiofficiële" madrassa als qari in Gorgori. Dat u zou zijn aangesteld als imam en een loon ontving, blijkt niet uit het kaartje dat u neerlegt (CG p.9). Bovendien staat er een taalfout in de hoofding (CG p.9), waardoor de authenticiteit van dit document wordt betwijfeld. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat u nog erg jong was, ongeveer 18 of 19 jaar, voor het uitoefenen van de functie van imam en het uitvoeren van begrafenisceremoniën. U maakt uw ingeroepen profiel aldus onvoldoende aannemelijk.

3) Uit het bovenstaande volgt dat niet is aangetoond, dat uw zware verwondingen het gevolg waren van mishandeling door Daesh die u volgens uw verklaringen na een maand gevangenschap van een berg hebben gegooid (CG p. 13 en p.14). U legt een littekenattest neer van een arts in België, waaruit blijkt dat u een duidelijk en zeer groot litteken heeft op het hoofd. U verklaarde in februari 2023 ten aanzien van de arts dat u geslagen werd met stokken en wapens op het hoofd en uw buik en intieme delen, tijdens een gevangenschap van een maand, ongeveer twee jaar geleden, met andere woorden begin 2021, wat niet klopt met de vertrekdatum uit Afghanistan, zijnde 2020. Dat u van een berg naar beneden werd gesmeten door Daesh staat er niet in vermeld. Ook ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie CG vragenlijst ingevuld door DVZ dd. 19/08/22) heeft u geen melding gemaakt van dit zeer specifieke element, namelijk dat u van een berg zou zijn gesmeten. Hoewel u duidelijke verwondingen heeft opgelopen, is niet aangetoond in welke context, door wie en waar deze zijn toegedaan. Hoewel u gedurende drie maanden in het provinciaal ziekenhuis van Jalalabad zou hebben gelegen en daarna ook nog gedurende drie maanden in Kabul diende te worden verzorgd, legt u geen enkel medisch document uit deze periode neer. U hiernaar gevraagd zegt u dat de schoonfamilie van uw broer, bij wie u drie maanden verbleef in Kabul, alles toevallig hebben weggesmeten. Uw verklaring overtuigt niet (CG p.14). U gevraagd naar uw huidige gezondheid, zegt u dat u fysiek redelijk bent hersteld. U heeft wel nog veel hoofd- en botpijn en slaapproblemen. U stelt mentale problemen te hebben die ontstaan zijn tijdens de reisroute (CG p.14). U heeft het CGVS geen attesten bezorgd aangaande uw mentale problemen.

4) U maakt uw vrees ten aanzien van de Taliban niet aannemelijk. U hierover herhaaldelijk bevraagd (CG p. 6 en p.9-10), slaagt u er niet in om duidelijk te maken welke vrees u heeft vanwege de Taliban. U verklaart vaag dat Daesh en Taliban eigenlijk hetzelfde zijn (CG p.9 en p.15) en dat u de overheid van de Taliban niet aanvaardt (CG p.11). U verwijst in de kantlijn naar het verzet (uprising) van uw dorpelingen tegen zowel Daesh als de Taliban (CG p.7). Zelf heeft u hieraan niet deelgenomen. U beroept zich op de dezelfde elementen als waarvoor u Daesh vreest. U bent bang dat de Taliban u zouden bevragen over uw, in 2020 overleden, halfbroer die militair was, alsook dat ze u vragen zullen stellen over het uitvoeren van de begrafenisrites voor de twee soldaten (CG p.9 en p.11). Dat A. (...), van wie u documenten en foto's neerlegt, uw halfbroer is langs moederskant, is een loutere verklaring van uw kant. U tracht de band enkel aan te tonen via enkele fotoprints, waaruit niet kan worden afgeleid dat jullie familie zijn. Hoe dan ook, u werd in het verleden nooit aangesproken door de Taliban (CG p.9). U geeft als verklaring dat er geen Taliban waren (CG p.9). Doch, eerder stelde u nog dat zowel Daesh als Taliban en overheid elkaar bevochten in de regio (CG p.6). Bovenstaand werd al geconcludeerd dat aan uw profiel onvoldoende geloof kan worden gehecht. Dat u als tijdelijke imam tegen de Taliban zou hebben gepreekt, maakt u dan ook onvoldoende aannemelijk. U expliciet gevraagd, stelt u dat er in het verleden, voor u of voor uw familie, geen problemen waren met de

Taliban (CG p.6). Het is dan ook weinig aannemelijk dat na de machtsovername de Taliban naar uw vader gingen om naar u te vragen en twee dreigbrieven af te geven (CG p.11). De brieven zijn moeilijk leesbaar wegens talrijke schrijffouten en zijn bovendien niet-gedateerd. Er werd u gevraagd wat de Taliban van u willen. U zegt dat ze een onderzoek zullen doen naar de begrafenissen (zie supra). U gevraagd om welke reden u deze brieven niet heeft vermeld ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie CG vragenlijst ingevuld door DVZ dd. 19/08/22), stelt u dat u toen nog niet op de hoogte was van de brieven. Dit is toch weinig aannemelijk, dat u één jaar na de machtsovername nog niet op de hoogte zou zijn van deze dreigbrieven.

Uit het bovenstaande volgt dat u de hoedanigheid van Vluchteling niet kan worden toegekend.

De door u neergelegde documenten kunnen bovenstaande conclusies niet wijzigen, zoals bovenstaand besproken. Hierbij dient te worden opgemerkt dat Afghaanse documenten slecht een beperkte bewijswaarde hebben gezien tegen betaling eender welk document kan worden verkregen. Documenten hebben slechts bewijskracht indien ze een voldoende geloofwaardig relaas ondersteunen wat i.c. niet het geval is (zie de COI Focus Afghanistan: Corruptie en documentenfraude van 14 januari 2021 (beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_corruptie_en_documentenfraude_20210114_0.pdf).

Naast de toekenning van de vluchtelingenstatus kan een verzoeker om internationale bescherming ook de subsidiaire beschermingsstatus toegekend worden wanneer er zwaarwegende gronden zijn om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het betrokken land of, in voorkomend geval, naar het betrokken gebied louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, §2 van de Vreemdelingenwet.

Overeenkomstig artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet in aanmerking komt voor de vluchtelingenstatus, maar ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico loopt op een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon als gevolg van willekeurig geweld in het geval een internationaal of binnenlands gewapend conflict.

Bij de evaluatie van de actuele veiligheidssituatie in Afghanistan wordt de EUAA Country Guidance: Afghanistan van januari 2023 (beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>) in rekening genomen.

In de EUAA Country Guidance wordt, in navolging van de rechtspraak van het Hof van Justitie, benadrukt dat het bestaan van een gewapend conflict niet volstaat om de subsidiaire beschermingsstatus toe te kennen, maar dat er minstens sprake moet te zijn van willekeurig geweld. In de EUAA Country Guidance wordt er op gewezen dat bij de beoordeling van de veiligheidssituatie rekening moet gehouden worden met volgende elementen: (i) de aanwezigheid van actoren van geweld; (ii) de aard van de gebruikte methodes en tactieken; (iii) de frequentie van de veiligheidsincidenten; (iv) de mate waarin het geweld geografisch verspreid is; (v) het aantal burgerslachtoffers; (vi) de mate waarin burgers ingevolge het gewapend conflict de provincie ontvluchten; en (vii) verdere impact van het geweld.

In de objectieve informatie waarover het Commissariaat-generaal beschikt, worden voornoemde aspecten in rekening gebracht bij de beoordeling van de veiligheidssituatie in Afghanistan. Er wordt ook met andere indicatoren rekening gehouden: enerzijds bij de beoordeling van de individuele nood aan bescherming, maar anderzijds, indien de hierboven vermelde indicatoren niet voldoende zijn om het reëel risico voor burgers te beoordelen, ook bij de beoordeling van de nood aan bescherming omwille van de veiligheidssituatie in de regio van herkomst.

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie (zie EASO Afghanistan Security Situation Update van september 2021, beschikbaar op https://coi.easo.europa.eu/administration/easo/PLib/2021_09_EASO_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_01_EASO_COI_Report_Afghanistan_Country_focus.pdf, de COI Focus Afghanistan. Veiligheidssituatie van 5 mei 2022, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_veiligheidssituatie_20220505.pdf, EUAA Afghanistan Security Situation van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Security_situation_update.pdf, de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan

[Country Focus EN.pdf](#)) blijkt dat de veiligheidssituatie sinds augustus 2021 sterk gewijzigd is in vergelijking met de periode voordien, die gekenmerkt werd door een gewapende strijd tussen de toenmalige overheid en de Taliban. Het einde van deze strijd ging gepaard met een sterke afname van het conflict-gerelateerd geweld en met een sterke daling van het aantal burgerslachtoffers.

Sinds de machtsovername van de Taliban is het niveau van willekeurig geweld in Afghanistan significant gedaald. De VN Human Rights Council stelde in maart 2022 dat, hoewel sporadisch geweld nog plaatsvond, burgers nu in relatieve vrede kunnen leven. In vergelijking met dezelfde periode het jaar voordien daalden tussen 19 augustus en 31 december 2021 het aantal 'armed clashes', luchtaanvallen en incidenten met IED's allen met meer dan 90%. Dit lagere niveau van willekeurig geweld zette zich door in 2022, en een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten zette zich door in 2023.

In de eerste 21 maanden na de machtsovername (15 augustus 2021 tot 30 mei 2023) registreerde UNAMA <https://unama.unmissions.org/impact-improvised-explosive-devices-civilians-afghanistan> in totaal 3.774 burgerslachtoffers (waarvan 1.095 dodelijke). Hiervan viel meer dan een derde (1.218) te betreuren bij IEDaanvallen op (vnl. sjiitische) gebedshuizen en 345 bij andere aanslagen op de Hazara-gemeenschap. IED's maakten in deze periode in totaal 2.814 slachtoffers, waarvan 701 dodelijke. 'Explosive remnants of war' waren verantwoordelijk voor 639 slachtoffers en 148 burgers werden het slachtoffer van 'targeted killings'. In de meest recente periode, van 1 juli 2022 tot 30 september 2023, registreerde UCDP in totaal 619 burgerslachtoffers (bij 302 incidenten waarin minstens één burger het leven liet). Bijna een kwart van deze slachtoffers viel bij vier grote aanslagen in de periode augustus-november 2022, die gericht waren tegen gebedshuizen en de sjiitische gemeenschap.

Het geweld dat actueel nog plaatsvindt, is voornamelijk doelgericht van aard, waarbij enerzijds sprake is van acties van de Taliban tegen voornamelijk leden van de voormalige ANSF alsook tegen bijvoorbeeld ex-overheidsmedewerkers, journalisten en aanhangers van ISKP. Anderzijds wordt er gerapporteerd over confrontaties tussen de Taliban en het National Resistance Front, voornamelijk in Panjshir en aangrenzende noordelijke regio's, en over aanslagen door ISKP, die voornamelijk gericht zijn tegen leden van de Taliban en tegen sjiitische burgers. Zowel de activiteiten van anti-Taliban verzetsgroepen en aanslagen door ISKP als de impact van hun acties op de burgerbevolking kenden in de loop van 2023 een sterke terugval na operaties van de Taliban tegen deze groeperingen.

ISKP heeft in Afghanistan geen controle over grondgebied en gebruikt in haar gerichte aanslagen tegen de Taliban dezelfde tactieken die eerder werden gebruikt door de Taliban, zoals zelfmoordaanslagen, bembommen, magnetische bommen en targeted killings. Hoewel veel van deze acties en aanslagen gebeuren zonder rekening te houden met mogelijke collateral damage onder burgers, is het duidelijk dat gewone Afghaanse burgers niet het voornaamste doelwit zijn en de impact ervan op burgers beperkt is. Afghanistan werd kort na de machtsovername getroffen door enkele grote aanslagen die onder meer de sjiitische minderheid viseerden en werden opgeëist door ISKP. Na een kalmere periode in het einde van 2021 en de eerste maanden van 2022 was er sinds april 2022 opnieuw sprake van aanslagen die voornamelijk plaatsvonden in Kabul en gericht waren tegen de sjiitische gemeenschap aldaar. In de loop van 2023 daalde het aantal aanslagen van ISKP tegen sjiieten en leek ISKP zich eerder te concentreren op aanslagen tegen de Taliban. Het aantal aan ISKP toegeschreven aanvallen daalde significant na operaties van de Taliban tegen deze groepering in de loop van 2023.

ACLED en UCDP registreerden in de periode van 1 juli 2022 tot 30 september 2023 het grootste aantal veiligheidsincidenten in Kabul, gevolgd door Takhar en Panjshir. De provincie Kabul telde in deze periode het hoogste aantal burgerslachtoffers, gevolgd door Takhar, Panjshir, Badakshan en Baghlan. Ongeveer 40% van het aantal burgerslachtoffers viel in deze laatste provincies en dit hoofdzakelijk in de periode tussen juli en oktober 2022.

De vastgestelde daling van het geweld heeft verder als gevolg dat de wegen significant veiliger werden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen.

In de maanden voorafgaand aan de machtsovername door de Taliban was er sprake van een sterke toename van het aantal intern ontheemden. Deze waren afkomstig uit quasi elke provincie van Afghanistan. Na de machtsovername en het einde van het conflict is er een significante daling in het aantal intern ontheemden (-96%) en is ontheemding ten gevolge van conflict vrijwel volledig gestopt. UNOCHA rapporteerde in de periode van 1 juli 2022 tot 22 augustus 2023 in totaal 2.205 (315 families) nieuwe intern ontheemden in Afghanistan, allen afkomstig uit Panjshir. Ontheemding ten gevolge de economische situatie en natuurrampen kende een sterke stijging.

De machtsovername door de Taliban heeft een impact gehad op de aanwezigheid van bronnen in het land en op de mogelijkheid om verslag uit te brengen. Er kan opgemerkt worden dat, in vergelijking met de periode

voor de machtsvername waarin bijzonder veel bronnen en organisaties in Afghanistan actief waren en over de veiligheidssituatie rapporteerden, heden minder gedetailleerde en betrouwbare informatie over de situatie in Afghanistan voorhanden is. Er moet echter worden vastgesteld dat de berichtgeving uit en over het land niet is gestopt, dat tal van bronnen nog steeds beschikbaar zijn en nieuwe bronnen zijn verschenen. Bovendien zijn verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land blijven opvolgen en rapporteren zij over gebeurtenissen en incidenten. De verbeterde veiligheidssituatie heeft verder als gevolg dat meer regio's dan vroeger toegankelijk zijn. Er kan dan ook besloten worden dat er actueel voldoende informatie beschikbaar is om het risico voor een burger om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld te kunnen beoordelen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat er sprake is van een significante daling van het willekeurig geweld in geheel Afghanistan, en dat de incidenten die zich wel nog voordoen hoofdzakelijk doelgericht van aard zijn. De Commissaris-generaal beschikt over een zekere appreciatiemarge en houdt onder andere rekening met het sterk afgenomen aantal incidenten en burgerslachtoffers, de typologie van het geweld, het beperkt aantal conflict-gerelateerde incidenten en de beperkte intensiteit van deze incidenten, het aantal slachtoffers in verhouding met het totale bevolkingsaantal, de impact van dit geweld op het leven van de burgers en de vaststelling dat veel burgers terugkeren naar hun regio van herkomst.

Na grondige analyse van de beschikbare informatie is de Commissaris-generaal tot de conclusie gekomen dat er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet. Er mag van uitgegaan worden dat indien er actueel situaties zouden zijn die van die aard zouden zijn dat een burger louter omwille van zijn aanwezigheid in het land een risico op ernstige schade zou lopen in de zin van artikel 48/4, §2, c) van de Vreemdelingenwet, zoals situaties van open combat of van hevige of voortdurende gevechten, er informatie of minstens indicaties zouden zijn in die richting.

U bracht zelf geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

U laat na het bewijs te leveren dat u specifiek geraakt wordt, om redenen die te maken hebben met uw persoonlijke omstandigheden, door een reëel risico als gevolg van het willekeurig geweld in Afghanistan. Evenmin beschikt het CGVS over elementen die erop wijzen dat er in uw hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat u een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld.

Overeenkomstig artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet wordt de status van subsidiaire bescherming toegekend aan een verzoeker die niet voor de vluchtelingenstatus in aanmerking komt en ten aanzien van wie er zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat, wanneer hij naar zijn land van herkomst terugkeert, hij een reëel risico zou lopen op ernstige schade bestaande uit foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing.

Naar analogie met de rechtspraak van het Hof van Justitie en het Europees Hof voor de Rechten van de Mens moet worden benadrukt dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet valt.

Uit de rechtspraak van het Hof van Justitie volgt dat artikel 15, b) van de richtlijn 2004/83/EU (heden richtlijn 2011/95/EU), waarvan artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet de omzetting in Belgisch recht vormt, in wezen overeenstemt met artikel 3 van het EVRM (HvJ 17 februari 2009 (GK), Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie, C-465/07, § 28). Uit de rechtspraak van het EHRM volgt dat socio-economische of humanitaire situaties in welbepaalde omstandigheden aanleiding kunnen geven tot een schending van het non-refoulementbeginsel, zoals begrepen onder artikel 3 van het EVRM. Het EHRM maakt hierbij evenwel een onderscheid tussen socio-economische omstandigheden of een humanitaire situatie die wordt veroorzaakt door actoren, enerzijds, of door objectieve factoren, anderzijds (EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, § 278-281).

Waar precaire leefomstandigheden worden veroorzaakt door objectieve factoren, zoals ontoereikende voorzieningen als gevolg van een gebrek aan overheidsmiddelen al dan niet in combinatie met natuurlijk voorkomende fenomenen (bijvoorbeeld een medische aandoening of droogte), hanteert het EHRM een hoge drempel en oordeelt het dat enkel "in zeer uitzonderlijke gevallen, wanneer de humanitaire redenen die pleiten tegen de uitwijzing dwingend zijn", een schending van artikel 3 van het EVRM kan worden aangenomen (EHRM 27 mei 2008, nr. 26565/05, N. v. Verenigd Koninkrijk, §§ 42-45; EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, § 75 en § 92).

Wanneer precaire leefomstandigheden het gevolg zijn van het handelen of de nalatigheid van actoren (overheidsactoren of niet-overheidsactoren) kan enkel een schending van artikel 3 van het EVRM worden

aangenomen wanneer er een reëel risico bestaat dat de verzoeker bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Deze situatie is echter uiterst uitzonderlijk, en het Europees Hof heeft slechts in twee gevallen besloten tot een schending van artikel 3 EVRM om deze reden, met name in de zaak M.S.S. en in de zaak Sufi en Elmi (EHRM 21 januari 2011, nr. 30696/09, M.S.S. / België en Griekenland, §§ 249-254 ; EHRM 28 juni 2011, nrs. 8319/07 en 11449/07, Sufi en Elmi / Verenigd Koninkrijk, §§ 282-283; RvV 5 mei 2021, nr. 253 997). In latere rechtspraak benadrukte het EHRM het uitzonderlijke karakter van deze rechtspraak (EHRM 29 januari 2013, nr. 60367/10, S.H.H. / Verenigd Koninkrijk, §§ 9091).

Zulke situatie valt, gelet op de rechtspraak van het Hof van Justitie, evenwel niet noodzakelijk onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet.

Het CGVS betwist noch ontkent dat de algemene situatie en de leefomstandigheden in Afghanistan voor een deel van de bevolking zeer slecht kunnen zijn. Dit betekent niet dat elke Afghaan bij terugkeer zal terechtkomen in een situatie van extreme armoede die wordt gekenmerkt door de onmogelijkheid om te voorzien in elementaire levensbehoeften zoals voedsel, hygiëne en huisvesting. Uit de objectieve landeninformatie blijkt dat sinds augustus 2021 het land en de bevolking in het algemeen verarmd zijn. Na de machtsvername daalde het gemiddelde inkomen met een derde en had Afghanistan af te rekenen met een hoge inflatie. Hoewel de Wereldbank spreekt van een significante stijging van de arbeidsmarktparticipatie in 2022 en 2023, situeert de meerderheid van de jobs zich in de informele sector en bedraagt de werkloosheidsgraad 18% voor mannen en 44% voor vrouwen. UNOCHA geeft aan dat twee derde van de bevolking in 2023 humanitaire hulp nodig heeft. WFP geeft aan dat bij bijna 90% van de bevolking sprake is van onvoldoende voedselconsumptie en volgens de IPC-kwalificatie kent minstens 40% van de bevolking een hoog niveau van acute voedselonzekeerheid.

Het Hof van Justitie heeft tevens verduidelijkt dat artikel 15, b) van de Kwalificatie richtlijn niet noodzakelijkerwijs alle hypothesen dekt die vallen onder het toepassingsgebied van artikel 3 EVRM zoals wordt uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens. Artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet staat immers niet op zichzelf, maar moet worden gelezen samen met artikel 48/5 van de dezelfde wet, waarin wordt gesteld dat ernstige schade in de zin van artikel 48/4 kan uitgaan van of veroorzaakt worden door: “a) de Staat; b) partijen of organisaties die de Staat of een aanzienlijk deel van zijn grondgebied beheersen; c) niet-overheidsactoren”. Zo stelt het Hof van Justitie in dit verband dat “In artikel 6 van richtlijn 2004/83 wordt een opsomming gegeven van de actoren van ernstige schade, hetgeen de opvatting bevestigt dat dergelijke schade moet voortvloeien uit de gedragingen van derden en dat het dus niet volstaat dat die schade louter het gevolg is van de algemene tekortkomingen van het gezondheidsstelsel in het land van herkomst. Voorts preciseert punt 26 van de considerans van die richtlijn dat gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen is blootgesteld, normaliter op zich geen individuele bedreiging vormen die als ernstige schade kan worden aangemerkt(...) Dat artikel 3 EVRM, zoals uitgelegd door het Europees Hof voor de Rechten van de Mens, zich in zeer uitzonderlijke omstandigheden ertegen verzet dat een derdelander die aan een ernstige ziekte lijdt, wordt verwijderd naar een land waar geen adequate behandeling voorhanden is, betekent evenwel niet dat hij op grond van de subsidiaire bescherming krachtens richtlijn 2004/83 tot verblijf in die lidstaat moet worden gemachtigd.” (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40). In die zin moet er eveneens gewezen worden op considerans 35 van de Kwalificatie richtlijn. Daarin wordt gesteld dat “Gevaren waaraan de bevolking van een land of een deel van de bevolking in het algemeen blootgesteld is, vormen normaliter op zich geen individuele bedreiging die als ernstige schade kan worden aangemerkt.”. Het CGVS meent bijgevolg, naar analogie met de rechtspraak van het Hof, dat een algemene precaire socio-economische en humanitaire situatie niet zonder meer onder het toepassingsgebied van artikel 48/4, § 2, b) van de Vreemdelingenwet kan vallen.

Naast de vereiste van een aanwezigheid van een actor in de zin van artikel 48/5 van de Vreemdelingenwet, is er de vereiste dat de verzoeker in zijn land van herkomst wordt blootgesteld aan een risico dat specifiek en individueel van aard is. De verzoeker moet hierbij aantonen dat hij op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling, met name een situatie van extreme armoede waarbij hij niet in zijn elementaire levensbehoeften zou kunnen voorzien (zie in dit verband RvV Verenigde Kamers nr. 243 678 van 5 november 2020). Dit is conform het arrest van het Hof van Justitie waarbij werd geoordeeld dat gelet op het feit dat de medische zorg (wat een aspect is van de socio-economische situatie) niet opzettelijk werd ontegd, de subsidiaire bescherming niet kon worden toegepast (HvJ 18 december 2014 (GK), M'Bodj t. Belgische Staat, C-542/13, §§ 35-36, 40-41).

Dit standpunt wordt ook ingenomen in de EUAA Country Guidance van januari 2023 waarin gesteld wordt dat socio-economische elementen – zoals de situatie van intern ontheemden, moeilijkheden bij het vinden van mogelijkheden om in het levensonderhoud te voorzien, huisvesting –, of het feit dat er geen gezondheidszorg of onderwijs aanwezig is, niet vallen binnen het toepassingsgebied van onmenselijke of vernederende

behandeling in de zin van artikel 15, b) van de Kwalificatierichtlijn, tenzij er sprake is van het opzettelijk gedrag van een actor.

Verder blijkt uit een analyse van de beschikbare informatie geenszins dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan in hoofdzaak wordt veroorzaakt door gedragingen van actoren, zoals bedoeld in artikel 48/5, § 1 van de Vreemdelingenwet. Uit de beschikbare informatie (zie EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EASO Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City van augustus 2020, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2020_08_EASO_COI_Report_Afghanistan_Key_Socio_Economic_Indicators_Focus_Kabul_City_Mazar_Sharif de EUAA COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments van 4 november 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_11_Q35_EUAA_COI_Query_Response_Afghanistan_update_1_July_31_October_2022.pdf) en de EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf) blijkt dat er tal van factoren aan de basis liggen van de actuele socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan. De Afgaanse overheid was voor de machtsvername door de Taliban zeer donorafhankelijk. De publieke uitgaven steunden voor 75% op buitenlandse hulp. Er werd gerapporteerd dat er sprake was van ‘hulpverzadiging’ en ‘overuitgaven’, wat heeft bijgedragen aan wijdverspreide corruptie die een negatieve impact had op de economie. De corruptie verhinderde bovendien investeringen in een privésector, wat geleid heeft tot de onderontwikkeling ervan. Het wegvallen van een groot deel van deze internationale steun na de machtsvername had bijgevolg een zeer belangrijke impact op de Afgaanse economie. Het optreden van de Taliban na de machtsvername heeft een invloed gehad op een aantal factoren, bijvoorbeeld de vlucht van gekwalificeerd personeel naar het buitenland en de gebrekkige toegang van vrouwen tot de arbeidsmarkt. Evenwel blijkt uit de beschikbare informatie dat de socio-economische situatie voornamelijk het gevolg is van een complexe wisselwerking van zeer vele factoren, waarbij het optreden van de Taliban van minder belang is. Het gaat om factoren zoals het aflopen van de financiële steun aan de voormalige overheidsadministratie, het feit dat de voormalige Afgaanse regering slechts in beperkte mate een socio-economisch beleid ontwikkeld had, alsook de zeer beperkte ontwikkeling van een formele privésector, de onveiligheid ten tijde van het conflict tussen de Taliban en de vorige overheid, de tijdelijke sluitingen van de grenzen door Pakistan en Iran, een terugval van en disrupties in buitenlandse handel, daarbij inbegrepen de impact van het conflict in Oekraïne op de wereldhandel, moeilijkheden om fondsen naar en binnen Afghanistan over te maken, een tekort aan cash, en een tijdelijke onderbreking van humanitaire hulp in de laatste maanden van 2021. Het stopzetten van de humanitaire hulp had diverse redenen en was deels het gevolg van internationale sancties tegen de Taliban die reeds sinds 2015 bestonden. Deze factoren hebben geleid tot een hyperinflatie in 2021 en 2022 en een inkrimping van de economie als gevolg van een tekort aan cash en liggen aan de basis van de huidige socio-economische en humanitaire situatie. Volgens de Wereldbank kromp de Afgaanse economie in 2022 met 6% in vergelijking met 2021. Ten slotte hebben ook de jarenlange aanhoudende droogte, de wereldwijde COVID-19 pandemie en overstromingen en aardbevingen een impact gehad op de socio-economische en humanitaire situatie. Daar tegenover staat dat de humanitaire hulp in het land minder belemmeringen ondervond omwille van een drastische afname van het willekeurig geweld.

Hulpverlening kende na de machtsvername moeilijkheden, o.m. als gevolg van gestegen kosten, moeilijkheden bij geldtransfers naar Afghanistan, het feit dat bepaalde Talibanministers op de sanctielijst van de VN stonden en het verbod voor vrouwen om voor ngo's of de VN te werken. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt niet dat de Taliban maatregelen zou hebben getroffen om de humanitaire situatie te doen verslechteren, bijvoorbeeld door humanitaire hulp te blokkeren. Integendeel moet worden vastgesteld dat de Taliban maatregelen heeft genomen om het transport van humanitaire hulp te garanderen. Voorts werden de internationale sancties versoepeld met het oog op het verlenen van humanitaire hulp.

Uit bovenstaande vaststellingen blijkt dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van een complexe wisselwerking tussen verschillende elementen en economische factoren, waarvan vele factoren reeds voor de machtsvername door de Taliban aanwezig waren in Afghanistan. Er kan bovendien geenszins worden afgeleid dat de situatie werd veroorzaakt door het opzettelijk handelen van de Taliban. Bijgevolg kan er niet gesteld worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren.

U toonde evenmin aan dat u bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij u niet in staat zou zijn om in uw elementaire levensbehoeften te kunnen voorzien.

Uit de beschikbare landeninformatie (EASO Afghanistan Country Focus van januari 2022, EUAA Afghanistan: Targeting of individuals van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Afghanistan_Targeting_of_individuals.pdf, EUAA Country Guidance Afghanistan van januari 2023, beschikbaar op <https://euaa.europa.eu/publications/country-guidance-afghanistan-january-2023>), EUAA Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city van augustus 2022, beschikbaar op https://coi.euaa.europa.eu/administration/easo/PLib/2022_08_EUAA_COI_Report_Key_socio_economic_indicators_in_Afghanistan_and_in_Kabul_city.pdf, EUAA Afghanistan – Country Focus van december 2023, beschikbaar op https://euaa.europa.eu/sites/default/files/publications/2023-12/2023_12_COI_Report_Afghanistan_Country_Focus_EN.pdf, en de COI Focus Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban van 14 december 2023, beschikbaar op https://www.cgvs.be/sites/default/files/rapporten/coi_focus_afghanistan_migratiebewegingen_van_afghanen_sinds_de_machts_overname_door_de_taliban_20231214.pdf, kan verder niet worden afgeleid dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om bij een terugkeer naar uw land van herkomst het bestaan van een nood aan internationale bescherming aan te tonen.

Uit de beschikbare informatie blijkt dat emigratie wordt omschreven als een belangrijke component van de Afghaanse geschiedenis en een fenomeen dat ingebakken zit in de Afghaanse maatschappij en cultuur. Miljoenen Afghanen hebben het land de voorbije decennia om diverse redenen verlaten. Ook na de machtsovername van de Taliban in augustus 2021 blijft het verlangen om te emigreren groot, voornamelijk bij hoger opgeleide Afghanen en bij Afghanen jonger dan 30 jaar.

De de facto autoriteiten zijn er zich van bewust dat ze de talenten, vaardigheden en ervaring van hun bevolking nodig hebben, en verkondigen in hun officiële communicatie sinds de machtsovername een duidelijke boodschap waarin ze de Afghaanse bevolking vragen het land niet te verlaten en de reeds uitgeweken Afghanen aansporen terug te keren om het nieuwe bestel te ondersteunen. Tal van berichten volgen in de loop van 2022 en 2023 waarbij de Taliban politieke leiders en ambtenaren van de voormalige regering, maar ook investeerders, zakenlui en academici die het land hebben verlaten, oproepen om terug te keren naar Afghanistan. Begin oktober 2023 zou het aantal hooggeplaatste figuren dat terugkeerde naar Afghanistan volgens de 'Commissie voor terugkeer en communicatie met voormalige Afghaanse ambtenaren en politieke figuren' opgelopen zijn tot bijna 700 personen.

Verder blijkt uit de landeninformatie dat de luchthavens van Kaboel, Kandahar, Herat en Mazar-e Sharif opnieuw functioneren. Op de luchthaven van Kaboel zijn er dagelijks zowel binnenlandse als internationale vluchten die aankomen en vertrekken. Alleen al vanuit Dubai Airport vertrekken er maandelijks ruwweg 200 vluchten naar Kaboel. De passagiers op deze vluchten worden omschreven als een gemengde groep van Afghaanse gezinnen die op familiebezoek gaan, zakenlui, hulpverleners en gedepoteerden. Er zijn heden geen rechtstreekse vluchten naar Afghanistan mogelijk vanuit België, of bij uitbreiding vanuit de EU. Wel is het mogelijk om dagelijks via tussenstops (in Istanboel, Abu Dhabi, Dubai, Teheran, ...) vanuit West-Europa naar de internationale luchthaven van Kaboel te vliegen.

Volgens bronnen heeft er in 2022 en tijdens de eerste maanden van 2023 over het algemeen geen gedwongen terugkeer plaatsgevonden vanuit Europa naar Afghanistan. Sinds Turkije in januari 2022 commerciële vluchten naar Kaboel heeft hervat, verschijnen wel doorlopend berichten over deportaties van Afghaanse migranten. Doorheen 2022 zou het om bijna 70.000 personen gaan, in 2023 gaat het opnieuw om duizenden mensen. Ook vanuit de buurlanden Iran en Pakistan worden Afghaanse migranten gerepatriëerd. In 2022 en tijdens de eerste helft van 2023 gaat het over meer dan 600.000 Afghanen die worden teruggestuurd uit Iran. In het najaar van 2023 kwam ook een massale migratiegolf vanuit Pakistan op gang. Midden november 2023 zouden reeds meer dan 300.000 Afghanen Pakistan verlaten hebben nadat de Pakistaanse autoriteiten begin oktober hun nieuw deportatiebeleid bekend hadden gemaakt.

Het is onbekend hoeveel Afghanen er sinds augustus 2021 vanuit westerse landen vrijwillig zijn teruggekeerd naar Afghanistan, aangezien dergelijke terugkeer via een derde land verloopt. Verschillende bronnen bevestigen evenwel dat er sinds de machtsovername door de Taliban naast definitieve terugkeer ook sprake is van tijdelijke terugkeer van Afghanen naar hun thuisland. Hierbij worden familiebezoek, zakenbelangen en het beheer van eigendommen aangehaald als mogelijke redenen voor een tijdelijke terugkeer.

De immigratieprocedure op de luchthaven van Kaboel verloopt grotendeels zoals voordien. De controle van passagiers wordt nog steeds uitgevoerd door voormalig immigratie- en luchthavenpersoneel (waaronder ook vrouwelijk personeel), dat naar verluidt geleidelijk aan vervangen wordt door Talibanpersoneel in uniform. Anno 2023 zijn de Taliban en hun General Directorate of Intelligence (GDI) aanwezig op de luchthaven in Kaboel. De Taliban zou beschikken over passagierslijsten en zou dus kunnen achterhalen wie het land binnenkomt. De GDI zou in het bijzonder aandacht hebben voor buitenlanders, spionnen en mensen met mogelijke connecties met Islamic State Khorasan Province (ISKP). Op de luchthavens zouden ook lijsten

voorhanden zijn met namen van personeelsleden van de voormalige ANSF die gezocht worden. De Taliban zou actief gebruik maken van biometrische gegevens om deze mensen te herkennen en op te sporen. Een van de geconsulteerde bronnen geeft aan dat het niet kan uitgesloten worden dat mensen die uit een westers land komen meer vragen moeten beantwoorden bij binnenkomst, vooral wanneer zij westerse kleding dragen. De Taliban worden evenwel niet in staat geacht om van iedereen te weten of te achterhalen van waar en waarom iemand is teruggekeerd.

Evenmin wordt de Taliban geacht over de nodige capaciteit, mankracht en middelen te beschikken om iedereen die zich op het Afghaanse grondgebied bevindt te controleren en eventuele tegenstanders systematisch op te sporen. De Taliban heeft wel controleposten opgericht om vermoedelijke tegenstanders en voormalige medewerkers van de ANSF op te sporen. Daarnaast wordt op deze manier tevens toezicht gehouden op de handhaving van de Taliban codes, waaronder het verbod voor vrouwen om zich in het openbaar te verplaatsen zonder begeleiding van een mahram. Deze controleposten staan vooral in de provinciale hoofdsteden, districtscentra en stedelijke centra zoals Kaboel opgesteld. Elders in het land zouden er nauwelijks controleposten zijn. Tijdens deze controles worden standaardvragen gesteld aangaande de herkomst en bestemming van personen. Hoewel er meldingen zijn van controles waarbij telefoons worden doorzocht, zou dit niet systematisch gebeuren, maar eerder afhangen van de locatie en het profiel van de gecontroleerde persoon. Hierbij wordt onder meer verwezen naar de controle van VN-personeel, militaire voertuigen, personen die verdacht worden van banden met ISKP, Panjshiri's. De controleposten zijn vooral bedoeld om te speuren naar personen met een specifiek profiel. Er blijkt uit de beschikbare algemene informatie aldus niet dat elke Afghaan die langs een controlepost komt problemen zal ondervinden.

Hoewel de infrastructuur van de de facto Talibanregering als zwak wordt bestempeld, en de Taliban niet in staat wordt geacht om alle terugkeerders op te sporen en te controleren, zullen in de praktijk, op dorpsniveau, de plaatselijke leiders wel op de hoogte zijn van wie is teruggekeerd.

Meerdere bronnen geven aan dat er weinig concrete informatie is over de huidige situatie van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, zowel vanuit het Westen als vanuit naburige landen. De beschikbare informatie hierover wordt omschreven als gering, beperkt en vaak eerder anekdotisch. Niettegenstaande er geen systematische opvolging gebeurt van Afghanen die terugkeren naar Afghanistan, dient erop gewezen te worden dat verschillende gezaghebbende experts, analisten en (internationale) instellingen de situatie in het land opvolgen en rapporteren over gebeurtenissen en incidenten. Indien er ernstige problemen zouden zijn met de manier waarop de Taliban personen behandelt die terugkeren uit het Westen zou dit gemeld zijn door de talrijke instellingen, organisaties en instanties die de situatie in het land opvolgen. Dit is geenszins het geval. Verschillende bronnen geven aan geen weet te hebben van systematische acties vanwege de de facto autoriteiten ten aanzien van Afghanen die terugkeren, louter omdat ze zijn teruggekeerd uit een westers land.

Personen die uit Europa terugkeren naar Afghanistan kunnen evenwel door de Taliban of de Afghaanse gemeenschap met argwaan worden bekeken en kunnen geconfronteerd worden met stigmatisering of uitstoting, o.a. omwille van de perceptie verwesterd te zijn. Stigmatisering of uitstoting kunnen echter slechts in uitzonderlijke gevallen beschouwd worden als vervolging. Personen kunnen worden gezien als 'verwesterd', onder meer omwille van hun gedrag, uiterlijk of geuite meningen die als niet-Afghaans en/of niet-islamitisch beschouwd worden. Echter, niet elke Afghaan die terugkeert loopt hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd. Evenmin kan gesteld worden dat het loutere gegeven enige tijd in het Westen te hebben verbleven volstaat om te besluiten dat u gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de Westerse waarden, of als iemand die de sociale normen niet respecteert en om die reden zal vervolgd worden. De Afghaanse maatschappij wordt immers omschreven als zeer divers en complex, waardoor er bijgevolg steeds (lokale) variatie in interpretatie en houdingen mogelijk is, ook wat betreft de wijze waarop mensen die terugkeren naar Afghanistan worden gepercipieerd en behandeld. Mogelijke reacties ten aanzien van terugkeerders vanwege de Taliban of vanwege de Afghaanse gemeenschap zullen dus steeds afhankelijk zijn van verschillende factoren, zoals het individuele profiel van de terugkeerder, het netwerk in Afghanistan en de plaats, context en familiale situatie in Afghanistan waarnaar deze persoon terugkeert. Niet elke Afghaan die terugkeert vanuit het Westen loopt derhalve hetzelfde risico om te worden beschouwd als verwesterd.

Evenmin kan voor elke Afghaan die onder het profiel van toegeschreven verwestering valt een gegronde vrees voor vervolging worden aangenomen. Bij de beoordeling van de vraag of er sprake kan zijn van een toegeschreven verwestering die aanleiding kan geven tot een gegronde vrees voor vervolging is derhalve steeds een individueel onderzoek vereist, waarbij rekening moet worden gehouden met risicobepalende omstandigheden, zoals: het geslacht, de gedragingen van de verzoeker, het gebied van herkomst, de conservatieve omgeving, de leeftijd, de duur van het verblijf in een Westers land, en de zichtbaarheid van de persoon. De verzoeker om internationale bescherming dient dan ook in concreto aannemelijk te maken dat hij omwille van zijn verblijf in Europa nood heeft aan internationale bescherming.

Of een Afghaan wordt beschouwd als verwesterd is afhankelijk van individuele elementen. Deze elementen dienen door de verzoeker te worden aangereikt. In uw geval haalt u geen concrete elementen aan waaruit zou blijken dat u, in geval van terugkeer, dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging zoals bepaald in de Vluchtelingenconventie.

Evenmin blijkt uit uw verklaringen en uit de beoordeling ervan dat u voor uw komst naar België in de specifieke negatieve aandacht van de taliban stond of dat u een specifiek profiel heeft dat het risico loopt door de taliban te worden vervolgd, waardoor er redelijkerwijze van uitgegaan kan worden dat de taliban u niet zal viseren bij een terugkeer naar uw land van herkomst. Bovendien brengt uzelf geen concrete elementen aan waaruit blijkt dat u in geval van terugkeer vervolging zou dienen te vrezen. Het is in de eerste plaats aan de verzoeker om internationale bescherming om zijn vrees aannemelijk te maken. U dient zulks in concreto aannemelijk te maken. Hier blijft u echter in gebreke.

Uit het geheel van bovenstaande vaststellingen blijkt dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Deze vrees voor vervolging of reëel risico op ernstige schade dient geïndividualiseerd en geconcretiseerd te worden. U bracht geen informatie aan waaruit het tegendeel blijkt.

C. Conclusie

Op basis van de elementen uit uw dossier, kom ik tot de vaststelling dat u niet als vluchteling in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet kan worden erkend. Verder komt u niet in aanmerking voor subsidiaire bescherming in de zin van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet."

2. Over de gegrondheid van het beroep

2.1. Het verzoekschrift

In een enig middel voert verzoeker de schending aan van artikel 1, 2 van het Internationaal Verdrag betreffende de status van vluchtelingen, ondertekend te Genève op 28 juli 1951 en goedgekeurd bij wet van 26 juni 1953 (hierna: Verdrag van Genève), van de artikelen 48/3, 48/4, 48/5, 48/6 en 62 van de wet van 15 december 1980 betreffende de toegang tot het grondgebied, het verblijf, de vestiging en de verwijdering van vreemdelingen (hierna: Vreemdelingenwet), van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en van het zorgvuldigheidsbeginsel. Hij maakt tevens gewag van een beoordelingsfout.

Verzoeker wijst vooreerst op problemen met de vertaling tijdens zijn persoonlijk onderhoud op het Commissariaat-generaal voor de Vluchtelingen en de Staatlozen (hierna: CGVS). Hij acht het zeer waarschijnlijk dat een deel van wat hij heeft gezegd niet (correct) is vertaald en dat de notities van het persoonlijk onderhoud niet volledig weergeven wat hij had willen uitleggen.

Vervolgens gaat verzoeker in op de motieven van de bestreden beslissing over zijn ontvoering en mishandeling door Daesh, over zijn profiel als imam en over zijn verwondingen als gevolg van deze mishandeling.

Hij besluit dat het zeer waarschijnlijk is dat hij *"reeds is vervolgd wegens het profiel van zijn halfbroer en zijn eigen profiel als tijdelijke imam die zijn steun aan het vroegere regime had betuigd"*.

Bij het verzoekschrift worden geen nieuwe stavingstukken gevoegd.

2.2. Nieuwe elementen

2.2.1. Op 26 februari 2025 legt verwerende partij overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet bij de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen (hierna: de Raad) een aanvullende nota neer waarin zij refereert aan het rapport *"COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments"* van EUAA van 4 november 2022, aan het rapport *"Afghanistan Security Situation"* van EUAA van augustus 2022, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EASO van januari 2022, aan de *"Afghanistan Country Focus"* van EUAA van december 2023, aan de *"Country Guidance: Afghanistan"* van EUAA van mei 2024, aan het rapport *"Key socio-economic indicators in Afghanistan and in Kabul city"* van EUAA van augustus 2022, aan het *"Country of Origin Information Report Afghanistan. Key socio-economic indicators, state protection, and mobility in Kabul City, Mazar-e Sharif, and Herat City"* van EASO van augustus 2020, aan het rapport *"Afghanistan: Targeting of individuals"* van EUAA van augustus

2022, aan het rapport “*Impact of Improvised Explosive Devices on Civilians in Afghanistan*” van UNAMA van juni 2023, aan de COI Focus “*Afghanistan, Migratiebewegingen van Afghanen sinds de machtsovername door de Taliban*” van 14 december 2023, aan het rapport “*COI Query Afghanistan Major legislative, security-related, and humanitarian developments*” van EUAA van 2 februari 2024 en aan de “*Afghanistan Country Focus*” van EUAA van november 2024.

2.2.2. Bij een op 28 februari 2025 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker overeenkomstig artikel 39/76, § 1, tweede lid, van de Vreemdelingenwet vier getuigenissen (stukken 1, 2, 3 en 5), foto's (stuk 4) en een attest van een psycholoog (stuk 6).

2.2.3. Ter terechtzitting legt verzoeker een USB-stick neer.

2.3. Beoordeling

2.3.1. Bevoegdheid

Inzake beroepen tegen beslissingen van de adjunct-commissaris beschikt de Raad over volheid van rechtsmacht. Dit wil zeggen dat het geschil met alle feitelijke en juridische vragen in zijn geheel aanhangig wordt gemaakt bij de Raad, die een onderzoek voert op basis van het rechtsplegingsdossier. Als administratieve rechter doet hij in laatste aanleg uitspraak over de grond van het geschil (wetsontwerp tot hervorming van de Raad van State en tot oprichting van de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen, *Parl. St. Kamer* 2005-06, nr. 2479/001, p. 95-96 en 133).

Door de devolutieve kracht van het beroep is de Raad niet noodzakelijk gebonden door de motieven waarop de bestreden beslissing is gesteund en de kritiek van verzoeker daarop.

2.3.2. De motieven van de bestreden beslissing

De uitdrukkelijke motiveringsplicht, vervat in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van de bestuurshandelingen en artikel 62 van de Vreemdelingenwet, heeft tot doel de burger, zelfs wanneer een beslissing niet is aangevochten, in kennis te stellen van de redenen waarom de administratieve overheid ze heeft genomen, zodat kan worden beoordeeld of er aanleiding toe bestaat de beroepen in te stellen waarover hij beschikt. De artikelen 2 en 3 van de genoemde wet van 29 juli 1991 verplichten de overheid ertoe in de akte de juridische en feitelijke overwegingen op te nemen die aan de beslissing ten grondslag liggen en dit op een “*afdoende*” wijze. Het begrip “*afdoende*” impliceert dat de opgelegde motivering in rechte en in feite evenredig moet zijn aan het gewicht van de genomen beslissing.

De bestreden beslissing moet duidelijk het determinerend motief aangeven op grond waarvan de beslissing is genomen. *In casu* wordt in de motieven van de bestreden beslissing verwezen naar de toepasselijke rechtsregels, namelijk de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet. Tevens bevat de beslissing een motivering in feite, met name dat verzoeker de vluchtelingenstatus en de subsidiaire beschermingsstatus worden geweigerd omdat (A) hij onvoldoende aannemelijk heeft gemaakt dat er ten aanzien van hem een gegronde vrees voor vervolging kan worden vermoed zoals omschreven in het Verdrag van Genève, nu (i) er twijfels rijzen bij zijn verklaring dat hij werd ontvoerd en mishandeld door Daesh, (ii) er eveneens ernstige twijfels rezen over het door hem voorgehouden profiel als imam, (iii) niet is aangetoond dat zijn zware verwondingen het gevolg waren van mishandeling door Daesh, (iv) hij zijn vrees ten aanzien van de taliban niet aannemelijk maakte en (v) de door hem neergelegde documenten deze conclusies niet kunnen wijzigen, omdat (B) er actueel geen aanwijzingen zijn dat er in Afghanistan een situatie zou bestaan waarbij een burger louter door zijn aanwezigheid in het land een reëel risico zou lopen om blootgesteld te worden aan een ernstige bedreiging van zijn leven of zijn persoon in de zin van artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet en er geen elementen beschikbaar zijn die erop wijzen dat er in zijn hoofde omstandigheden bestaan die ertoe leiden dat hij een verhoogd risico loopt om het slachtoffer te worden van willekeurig geweld, omdat (C) er niet gesteld kan worden dat de precaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en hij evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien en omdat (D) hij geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging en het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Al deze vaststellingen en overwegingen worden in de bestreden beslissing omstandig toegelicht.

Aldus kunnen de motieven die de bestreden beslissing onderbouwen op eenvoudige wijze in die beslissing worden gelezen zodat verzoeker er kennis van heeft kunnen nemen en hierdoor tevens heeft kunnen nagaan

of het zin heeft hiertegen de beroepsmogelijkheden aan te wenden waarover hij in rechte beschikt. Daarmee is aan de voornaamste doelstelling van de formele motiveringsplicht, zoals voorgeschreven in de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en in artikel 62 van de Vreemdelingenwet, voldaan. Verzoeker maakt niet duidelijk op welk punt deze formele motivering hem niet in staat zou stellen te begrijpen op grond van welke juridische en feitelijke gegevens de bestreden beslissing is genomen derwijze dat niet voldaan zou zijn aan het hiervoor uiteengezette doel van de formele motiveringsplicht. Daarnaast blijkt uit de uiteenzetting van het middel dat verzoeker de motieven van de bestreden beslissing kent, zodat het doel van de uitdrukkelijke motiveringsplicht *in casu* is bereikt (cf. RvS 21 maart 2007, nr. 169.217).

Een schending van de artikelen 2 en 3 van de wet van 29 juli 1991 betreffende de uitdrukkelijke motivering van bestuurshandelingen en van artikel 62 van de Vreemdelingenwet wordt niet aangetoond.

2.3.3. Beoordeling in het licht van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet

Verzoeker verklaart bij terugkeer naar zijn land van herkomst, Afghanistan, te vrezen voor Daesh en de Taliban. Hij zou ontvoerd zijn geweest door leden van Daesh die op zoek waren naar zijn halfbroer, die in het leger was, en boos waren omdat hij als imam de begrafenis van twee soldaten had geleid. Ze zouden hem een maand hebben vastgehouden en hem zwaar mishandeld hebben. Daarna zou hij drie maanden in het ziekenhuis hebben verbleven, waar een kennis hem zei dat zijn halfbroer gesneuveld was. Daarna zou hij naar het huis van de broer van de schoonvader van zijn broer in Kabul zijn gegaan, en drie maanden later zou hij Afghanistan verlaten hebben. De Taliban zouden nog naar het huis van zijn vader zijn gegaan en navraag naar hem hebben gedaan en twee dreigbrieven hebben afgegeven.

Na lezing van het administratief dossier kan de Raad in navolging van de adjunct-commissaris slechts vaststellen dat verzoeker er niet in slaagt om zijn vrees voor vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin aannemelijk te maken.

Vooreerst wijst de adjunct-commissaris er terecht op dat er twijfels rijzen bij de verklaring van verzoeker dat hij werd ontvoerd en mishandeld door Daesh. Dit wordt in de bestreden beslissing als volgt geduid:

“U verklaart dat u in 2020 werd ontvoerd omdat Daesh op zoek waren naar uw halfbroer die bij het leger was (zie CG vragenlijst DVZ en CG p.13). Hierbij moet worden opgemerkt dat dit rijkelijk laat is, aangezien uw halfbroer volgens de neergelegde documenten reeds vanaf 2012 in het leger was. Het is dat ook bevreemdend dat u in de hoogtij jaren van Daesh in uw regio, zijnde van 2014-2017 niet bent aangesproken over uw halfbroer. Dat Daesh naar hem op zoek zouden zijn gegaan in 2020, een jaar nadat IS uit de dorpen van Haska Mina werden gejaagd en ze zich verscholen in de bergen ophielden (zie informatie toegevoegd aan het administratieve dossier), is op zijn minst opmerkelijk en weinig aannemelijk.”

Verzoeker slaagt er niet in deze vaststellingen en overwegingen te weerleggen of te ontkrachten. Hij voert aan dat de argumentatie in de bestreden beslissing dat het bevreemdend is dat hij *“in de hoogtij jaren van Daesh in zijn regio zijnde van 2014-2017”* niet werd aangesproken over zijn halfbroer een blote bewering is die niet is gebaseerd op feitelijke informatie, doch hij gaat eraan voorbij dat deze argumentatie wel degelijk steun vindt in de landeninformatie in het administratief dossier (administratief dossier (hierna: adm. doss.), stuk 6, map met ‘Landeninformatie’). Dat hierover aan verzoeker geen vraag werd gesteld, doet geen afbreuk aan deze objectieve informatie, die door verzoeker niet wordt betwist, laat staan weerlegd of ontkracht. Impliciet erkent verzoeker deze informatie zelfs, waar hij stelt dat hij slechts 14 jaar was toen Daesh in de regio arriveerde en pas 17 jaar op het moment dat Daesh terug de bergen in werd geduwd. Dat dit maakt dat het waarschijnlijker is *“dat Daesh zich niet tot hem richtte, maar tot andere volwassen leden van de familie”* betreft een loutere bewering die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs. Verzoeker maakte bovendien op geen enkel moment in de loop van de administratieve procedure gewag van *“andere volwassen leden van de familie”* die in die periode werden aangesproken over het werk van zijn halfbroer. Ook in zijn verzoekschrift haalt hij dergelijke gebeurtenissen niet aan. Hoewel verzoeker kan worden gevolgd waar hij laat gelden dat uit objectieve informatie blijkt dat de aanvallen op leden van de veiligheidstroepen of burgers die verdacht worden van collaboratie met de autoriteiten niet ophielden nadat Daesh was teruggedrongen naar de meer bergachtige gebieden, doet dit gegeven geen afbreuk aan de opmerking in de bestreden beslissing dat zijn ontvoering door Daesh in 2020 omdat Daesh op zoek was naar zijn halfbroer rijkelijk laat was en bovendien gebeurde in een periode dat ze waren teruggedrongen uit de regio. Verzoekers opmerking in zijn verzoekschrift dat hij details heeft verstrekt over zijn ontvoering door Daesh en duidelijke tekenen van verwondingen vertoont die volgens de arts overeenstemmen met zijn verklaringen, doet geen afbreuk aan de hierboven aangehaalde argumentatie.

Ook waar hij stelt dat hij geen zichtbaarheid had in het dorp en pas zichtbaarheid kreeg toen hij tijdelijk imam werd in 2019 werpt verzoeker geen ander licht op de opmerking in de bestreden beslissing dat zijn ontvoering door Daesh in 2020 omdat Daesh op zoek was naar zijn halfbroer rijkelijk laat was en bovendien gebeurde in

een periode dat ze waren teruggedrongen uit de regio. Bovendien rijzen om de volgende in de bestreden beslissing opgesomde redenen eveneens ernstige twijfels over het door hem voorgehouden profiel als imam: “U verklaart dat u in de *madrassa* Abu Bakr Sadiq in Gorgori religieuze lessen hebt genomen en qari (religieuze leraar) bent (CG p.9-10 en p.12). U beweert dat u vervolgens in 2019, zes maanden voor het afstuderen, officieel tijdelijk werd aangesteld als imam in jullie dorpsmoskee. U zou in die hoedanigheid een loon ontvangen hebben van de overheid gedurende een vier- tot vijftal maanden. Ten bewijze legt u volgende documenten neer: een kaartje van Ministerie van Haj (kopie) en een diploma van de *madrassa* Abu Bakr Sadiq (origineel), waaruit blijkt dat u in 2019 afstudeerde in de twaalfde graad van het secundair onderwijs. Aangezien u had verklaard dat u niet naar school bent geweest (CG p.5), werd u bevraagd over dit diploma. U geeft terzake een bevreemdende uitleg. U beweert dat de *madrassa* officieel werd geregistreerd, maar dat u geen enkel van de vakken vermeld op het diploma, heeft gekregen. U beweert dat iemand die acht jaar *madrassa* had gevolgd, bij de registratie een diploma kreeg van de twaalfde graad (CG p.12), wat uiterst merkwaardig is. Echter uit objectieve informatie (toegevoegd aan het administratieve dossier), blijkt dat met name de regio Gorgori, jarenlang hét bolwerk van Daesh, nagenoeg totaal vernield werd. Gedurende meer dan drie jaar konden de kinderen er niet naar school. Op 28 maart 2019 luidde de gouverneur van Nangarhar de schoolbel in Gorgori en er werd beloofd dat drie andere scholen, waaronder Abu Bakr Sadiq *madrassa*, zouden worden heropgebouwd op een andere locatie. Hieruit kan worden afgeleid dat de *madrassa* vernield was. Aangezien u hierover spontaan niets bericht, kunnen er eveneens vraagtekens worden geplaatst bij uw verblijf in het district in die periode. U maakt niet aannemelijk dat u in 2019 afstudeerde aan een “semiofficiële” *madrassa* als qari in Gorgori. Dat u zou zijn aangesteld als imam en een loon ontving, blijkt niet uit het kaartje dat u neerlegt (CG p.9). Bovendien staat er een taalfout in de hoofding (CG p.9), waardoor de authenticiteit van dit document wordt betwijfeld. Bijkomend dient te worden opgemerkt dat u nog erg jong was, ongeveer 18 of 19 jaar, voor het uitoefenen van de functie van imam en het uitvoeren van begrafenisceremoniën. U maakt uw ingeroepen profiel aldus onvoldoende aannemelijk.”

Verzoeker slaagt er ook niet in deze motieven te weerleggen of te ontkrachten. Hij voert aan dat het in het licht van objectieve informatie waaruit blijkt dat de meeste *madrassa*’s les geven in de klassen 7 tot 12 of 7 tot 14 niet verwonderlijk lijkt dat hij 8 jaar naar de *madrassa* was gegaan en vervolgens een diploma voor 12 jaar studie had ontvangen, doch in de door hem geciteerde informatie kan nergens worden gelezen dat studenten die acht jaren naar de *madrassa* gaan een diploma voor 12 jaar studie ontvangen. Dat verzoeker “waarschijnlijk lessen heeft overgeslagen en het curriculum van het 10e tot het 12e jaar van de *madrassa* heeft gevolgd zonder eerst 9 jaar te hebben gestudeerd maar enkel 5 jaren” betreft een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun vindt in de informatie waaruit verzoeker zelf citeert en al zeker niet in de informatie in het administratief dossier, waaruit blijkt dat de regio Gorgori nagenoeg totaal vernield werd en dat de kinderen er gedurende meer dan drie jaar niet naar school konden.

Verzoeker kan voorts niet worden gevolgd waar hij aanvoert dat uit zijn verklaringen op het CGVS niet kan worden afgeleid dat hij geen van de op het diploma vermelde vakken heeft gevolgd. In tegenstelling tot wat hij in zijn verzoekschrift tracht voor te houden, werd hem niet gevraagd of hij de vakken *Dari*, Engels en wetenschappen had gevolgd, doch wel of hij de vakken had gekregen die op zijn diploma staan, onder andere *Dari*, Engels en wetenschappen. Op deze vraag antwoordde verzoeker dat ze dat allemaal zo schreven, maar dat ze geen vakken hadden en dat hij geen woord Engels had gehoord (adm. doss., stuk 4, map met ‘Bijkomende informatie’, notities van het persoonlijk onderhoud, p. 12). Aldus maakt verzoeker niet aannemelijk dat in de bestreden beslissing op grond van onjuiste feitelijke gegevens wordt gesteld dat hij beweert dat de *madrassa* officieel werd geregistreerd, maar dat hij geen enkel van de vakken vermeld op het diploma heeft gekregen.

Waar verzoeker betoogt dat de cursussen wel degelijk waren doorgegaan toen de *madrassa* vernietigd werd, zij het in een ander gebouw, beperkt hij zich tot een loutere bewering (*post factum*) die niet *in concreto* wordt gestaafd of onderbouwd met enig begin van bewijs en die geen steun lijkt te vinden in de objectieve informatie in het administratief dossier waaruit blijkt dat in Haska Mina gedurende drie jaar een 5000-tal kinderen geen onderwijs hebben kunnen genieten omdat een achttal scholen gesloten waren en dat sommige kinderen lessen volgden in open velden. Dat aan verzoeker niet expliciet werd gevraagd of hij daadwerkelijk acht jaar lang lessen heeft gevolgd in het *madrassa*-gebouw, of dat de lessen op enig moment moesten worden onderbroken om veiligheids- of andere redenen, doet hieraan geen afbreuk. Hoe dan ook dient er op te worden gewezen dat de bestreden beslissing moet worden gelezen als een geheel en niet als van elkaar losstaande zinnen en dat het geheel is van de hierboven aangehaalde motieven dat de adjunct-commissaris heeft doen besluiten dat er ernstige twijfels rezen over het door verzoeker voorgehouden profiel als imam.

Voor zover verzoeker hekelt dat hem te weinig vragen werden gesteld over zijn functie als imam, dient erop te worden gewezen dat hij zelf verantwoordelijk is voor de verklaringen die hij al dan niet aflegt en dat het niet aan de *protection officer* van het CGVS is om het gehoor te sturen. Verzoeker laat overigens ook in zijn

verzoekschrift na *in concreto* aan te geven wat hij hierover bijkomend had kunnen verklaren en op welke wijze deze verklaringen een ander licht hadden kunnen werpen op de hierboven aangehaalde vaststellingen en overwegingen over zijn verklaringen en ter staving daarvan neergelegde documenten.

Waar verzoeker meent dat het argument dat hij erg jong was voor de job van imam enkel gebaseerd is op een subjectief standpunt en bijgevolg niet kan worden gebruikt om de twijfels over zijn profiel te staven, gaat hij eraan voorbij dat bij gebrek aan voldoende bewijskrachtige documenten moet worden nagegaan of zijn verklaringen voldoende consistent, gedetailleerd, specifiek en aannemelijk zijn, opdat de relevante elementen van zijn vluchtrelaas, in het licht van de relevante informatie in verband met zijn land van herkomst en in samenhang met de voorgelegde documenten, als geloofwaardig kunnen worden beschouwd. De Raad acht het *in casu* niet onredelijk dat in de bestreden beslissing bijkomend wordt opgemerkt dat verzoeker nog erg jong was voor het uitoefenen van de functie van imam en voor het uitvoeren van begrafenisceremonieën.

Verzoeker voegt bij zijn op 28 februari 2025 neergelegde aanvullende nota nog drie getuigenissen (aanvullende nota verzoeker van 28 februari 2025, stukken 1, 2 en 3) en foto's (*ibid.*, stuk 4) waaruit zou blijken dat hij in zijn dorp leefde en er de rol van imam heeft opgenomen en dat hij in België een zelfde rol vervult. De getuigenissen zijn evenwel niet gedateerd, zijn afkomstig van niet-officiële en subjectieve bronnen en vertonen een sterk gesolliciteerd karakter, waardoor er geen objectieve bewijswaarde aan kan worden toegekend. Bovendien betreffen het slechts fotokopieën waarvan de authenticiteit niet te controleren is. Uit de foto's kan niet blijken waar en wanneer deze genomen zijn. Bovendien kan wat op de foto's staat afgebeeld eenvoudig in scene worden gezet en betreft het ook hier slechts fotokopieën waarvan de authenticiteit niet te controleren is. Zelfs zo aan de hand van deze foto's zou worden aangenomen dat verzoeker hier in België activiteiten vervult als imam, dan nog kan hieruit niet blijken dat hij dat in Afghanistan evenzeer heeft gedaan en dat hij daardoor aldaar met leden van Daesh in de problemen is gekomen. Tot slot toont verzoeker hiermee niet aan dat hij als imam in België een afwijkende mening preekt die door de taliban of Daesh zou worden afgestraft, laat staan dat de taliban of Daesh daarvan op de hoogte zouden zijn. Door ter terechtzitting nog een USB-stick neer te leggen waar deze foto's zouden opstaan, werpt verzoeker hier geen ander licht op. Bovendien wordt erop gewezen dat de procedure bij de Raad overeenkomstig artikel 39/60 van de Vreemdelingenwet schriftelijk is. De USB-stick kan niet aanzien worden als een geschrift of schriftelijk stuk. De Vreemdelingenwet, noch het koninklijk besluit van 21 december 2006 houdende de rechtspleging voor de Raad voor Vreemdelingenbetwistingen voorziet in de mogelijkheid tot het bijbrengen van andere stukken dan schriftelijke stukken, zoals USB-sticks.

Het psychologisch attest van 12 februari 2025 dat verzoeker bij zijn op 28 februari 2025 neergelegde aanvullende nota voegt (aanvullende nota verzoeker van 28 februari 2025, stuk 6), kan staven dat hij met psychologische problemen kampt, doch niet dat deze hun oorsprong vinden in de vervolgingsfeiten die hij aanhaalt. Het attest vermeldt bovendien dat verzoeker in Afghanistan imam was en door de taliban werd gearresteerd en gefolterd, wat in tegenstrijd is met zijn verklaringen dat hij door Daesh was vastgehouden en gefolterd. Hoe dan ook vormt dit attest op zich geen bewijs dat verzoeker in Afghanistan daadwerkelijk imam was en werd vastgehouden en mishandeld. Een medisch attest vormt immers geen sluitend bewijs voor de omstandigheden waarin de hierin vastgestelde verwondingen werden opgelopen. De arts doet vaststellingen betreffende de fysieke of mentale gezondheidstoestand van een patiënt en rekening houdend met zijn bevindingen kan de arts vermoedens hebben over de oorzaak van de opgelopen verwondingen. Een arts kan echter nooit met volledige zekerheid de precieze feitelijke omstandigheden schetsen waarin de verwondingen werden opgelopen. Dit geldt nog des te meer in het geval van een psycholoog. Een psycholoog is namelijk meer afhankelijk van wat hem door de patiënt verteld wordt, in tegenstelling tot een arts, die aan de hand van fysieke vaststellingen, los van wat een patiënt hem vertelt, de medische problemen kan constateren.

Gelet op het voorgaande kan de adjunct-commissaris worden gevolgd waar deze in de bestreden beslissing op basis van het voorgaande oordeelt dat niet is aangetoond dat de zware verwondingen van verzoeker het gevolg waren van mishandeling door leden van Daesh die hem volgens zijn verklaringen na een maand gevangenschap van een berg hebben gegooid. Over het littekenattest dat verzoeker ter staving van deze verwondingen in de loop van de administratieve procedure had voorgelegd en waaruit blijkt dat hij een groot litteken heeft op het hoofd wordt in de bestreden beslissing als volgt gesteld:

"U verklaarde in februari 2023 ten aanzien van de arts dat u geslagen werd met stokken en wapens op het hoofd en uw buik en intieme delen, tijdens een gevangenschap van een maand, ongeveer twee jaar geleden, met andere woorden begin 2021, wat niet klopt met de vertrekdatum uit Afghanistan, zijnde 2020. Dat u van een berg naar beneden werd gesmeten door Daesh staat er niet in vermeld. Ook ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie CG vragenlijst ingevuld door DVZ dd. 19/08/22) heeft u geen melding gemaakt van dit zeer specifieke element, namelijk dat u van een berg zou zijn gesmeten. Hoewel u duidelijke verwondingen heeft opgelopen, is niet aangetoond in welke context, door wie en waar deze zijn toegedaan. Hoewel u gedurende drie maanden in het provinciaal ziekenhuis van Jalalabad zou hebben gelegen en daarna ook nog gedurende drie maanden in Kabul diende te worden verzorgd, legt u geen enkel medisch document uit deze periode neer. U hiernaar gevraagd zegt u dat de schoonfamilie van uw broer, bij wie u drie

maanden verbleef in Kabul, alles toevallig hebben weggesmeten. Uw verklaring overtuigt niet (CG p.14). U gevraagd naar uw huidige gezondheid, zegt u dat u fysiek redelijk bent hersteld. U heeft wel nog veel hoofden- en botpijn en slaapproblemen. U stelt mentale problemen te hebben die ontstaan zijn tijdens de reisroute (CG p.14). U heeft het CGVS geen attesten bezorgd aangaande uw mentale problemen.”

Verzoeker voert aan dat uit het littekenattest duidelijk blijkt dat waar erin wordt aangegeven dat de incidenten ongeveer twee jaar geleden hebben plaatsgevonden, dit om een schatting gaat. Hij betwist evenwel niet dat deze “*schatting*” niet in overeenstemming is met de door hem op het CGVS afgelegde verklaringen. Dat hij tijdens zijn interview bij de Dienst Vreemdelingenzaken (hierna: DVZ) over de periode van zijn vertrek uit zijn land van herkomst verklaringen aflegde die niet overeenstemmen met wat hij op het CGVS verklaarde, doet alleen maar meer afbreuk aan de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Voorts beperkt verzoeker zich in wezen tot het minimaliseren van de hierboven aangehaalde argumenten, zonder evenwel de tegenstrijdigheid tussen het door hem neergelegde attest en zijn verklaringen op het CGVS, die steun vindt in het administratief dossier, te ontkrachten. De vaststellingen dat verzoeker verklaringen aflegt die niet consistent zijn met een littekenattest dat hij neerlegde en bovendien op de DVZ uiterst essentiële informatie met betrekking tot zijn relaas volledig onvermeld liet, ondergraven op fundamentele wijze de geloofwaardigheid van zijn asielrelaas. Voor het overige beperkt verzoeker zich tot de loutere negatie van wat in de bestreden beslissing wordt vastgesteld, doch laat hij na met concrete elementen te verduidelijken waarom hij meent dat de vaststellingen van de adjunct-commissaris feitelijk onjuist of onredelijk zijn. Met een dergelijke summiere uiteenzetting doet verzoeker niets meer dan te kennen geven dat hij het niet eens is met de interpretatie van de adjunct-commissaris van de door hem afgelegde verklaringen en neergelegde stukken, zonder evenwel de onjuistheid van de motieven aan te tonen.

Ten slotte is de adjunct-commissaris om de volgende redenen van oordeel dat verzoeker zijn vrees voor de taliban niet aannemelijk maakt:

“U hierover herhaaldelijk bevraagd (CG p. 6 en p.9-10), slaagt u er niet in om duidelijk te maken welke vrees u heeft vanwege de Taliban. U verklaart vaag dat Daesh en Taliban eigenlijk hetzelfde zijn (CG p.9 en p.15) en dat u de overheid van de Taliban niet aanvaardt (CG p.11). U verwijst in de kantlijn naar het verzet (uprising) van uw dorpelingen tegen zowel Daesh als de Taliban (CG p.7). Zelf heeft u hieraan niet deelgenomen. U beroept zich op de dezelfde elementen als waarvoor u Daesh vreest. U bent bang dat de Taliban u zouden bevragen over uw, in 2020 overleden, halfbroer die militair was, alsook dat ze u vragen zullen stellen over het uitvoeren van de begrafenisrites voor de twee soldaten (CG p.9 en p.11). Dat A. (...), van wie u documenten en foto's neerlegt, uw halfbroer is langs moederskant, is een loutere verklaring van uw kant. U tracht de band enkel aan te tonen via enkele fotoprints, waaruit niet kan worden afgeleid dat jullie familie zijn. Hoe dan ook, u werd in het verleden nooit aangesproken door de Taliban (CG p.9). U geeft als verklaring dat er geen Taliban waren (CG p.9). Doch, eerder stelde u nog dat zowel Daesh als Taliban en overheid elkaar bevochten in de regio (CG p.6). Bovenstaand werd al geconcludeerd dat aan uw profiel onvoldoende geloof kan worden gehecht. Dat u als tijdelijke imam tegen de Taliban zou hebben gepreekt, maakt u dan ook onvoldoende aannemelijk. U expliciet gevraagd, stelt u dat er in het verleden, voor u of voor uw familie, geen problemen waren met de Taliban (CG p.6). Het is dan ook weinig aannemelijk dat na de machtsovername de Taliban naar uw vader gingen om naar u te vragen en twee dreigbrieven af te geven (CG p.11). De brieven zijn moeilijk leesbaar wegens talrijke schrijffouten en zijn bovendien niet-gedateerd. Er werd u gevraagd wat de Taliban van u willen. U zegt dat ze een onderzoek zullen doen naar de begrafenissen (zie supra). U gevraagd om welke reden u deze brieven niet heeft vermeld ten aanzien van de Dienst Vreemdelingenzaken (zie CG vragenlijst ingevuld door DVZ dd. 19/08/22), stelt u dat u toen nog niet op de hoogte was van de brieven. Dit is toch weinig aannemelijk, dat u één jaar na de machtsovername nog niet op de hoogte zou zijn van deze dreigbrieven.”

Verzoeker onderneemt in voorliggend verzoekschrift geen ernstige poging om deze motieven van de bestreden beslissing te weerleggen of te ontkrachten. Het komt nochtans aan verzoeker toe om deze motieven aan de hand van concrete elementen en argumenten in een ander daglicht te plaatsen. Door zich louter te beperken tot het poneren van een vrees voor vervolging en het zonder meer stellen dat de taliban op heden opnieuw de controle over zijn regio van herkomst hebben en hem “*zouden kunnen vervolgen wegens zijn profiel als aanhanger van het vroegere regime*”, blijft verzoeker daartoe echter in gebreke. Het betoog van verzoeker is niet dienstig om de hierboven aangehaalde pertinente motieven van de bestreden beslissing, die draagkrachtig zijn, steun vinden in het administratief dossier en betrekking hebben op de kern van zijn asielrelaas, te weerleggen of te ontkrachten. Deze motieven blijven dan ook onverminderd overeind en worden door de Raad tot de zijne gemaakt en beschouwd als zijnde hier hernomen.

Verzoeker merkt nog in het algemeen op dat het zeer waarschijnlijk is dat een deel van wat hij heeft gezegd niet (correct) is vertaald en dat de notities van het persoonlijk onderhoud niet volledig weergeven wat hij had willen uitleggen, doch hij laat na in zijn verzoekschrift aan te duiden op welk punt het gehoor op een foutieve wijze zou zijn neergeschreven. Het is aan verzoeker om *in concreto* aan te wijzen wat er mogelijks verkeerd vertaald werd en welke invloed dit op de bestreden beslissing kan hebben gehad. Door in zijn verzoekschrift

louter te wijzen op enkele opmerkingen van de tolk en van zichzelf toont verzoeker niet aan dat er bij de vertaling van zijn verklaringen fouten zijn gebeurd en dat de bestreden beslissing hierdoor mogelijks anders zou zijn geweest.

Tot slot wordt in de bestreden beslissing nog omstandig gemotiveerd dat verzoeker geen concrete elementen aanhaalt waaruit zou blijken dat hij in geval van terugkeer dusdanig negatief zou worden gepercipieerd dat er gewag kan worden gemaakt van vervolging en dat het niet volstaat om op algemene wijze te verwijzen naar het feit dat men omwille van zijn verblijf in Europa als verwesterd gepercipieerd zal worden en bij terugkeer naar Afghanistan vervolgd zal worden. Dit laatste vindt eveneens steun in de meer recente objectieve landeninformatie waaraan verwerende partij refereert in haar nota met opmerkingen. Verzoeker toont het tegendeel niet aan door in zijn verzoekschrift louter te poneren dat de mogelijkheid dat hij door de taliban vervolgd zou worden *"mogelijk versterkt (wordt) door zijn verblijf in het Westen, dat zou kunnen worden gezien als een zoveelste blijk van zijn politieke houding "pro-voormalig regime", "pro-buitenlanders" en "pro-Westers"*. De Raad wijst erop dat uit de loutere omstandigheid dat verzoeker enkele jaren in het Westen heeft verbleven en er een verzoek om internationale bescherming heeft ingediend niet kan worden afgeleid dat hij hierdoor dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan.

Bij zijn op 28 februari 2025 neergelegde aanvullende nota voegt verzoeker een getuigenis waarin wordt gesteld dat hij goed integreerde, met een constant verlangen om onze taal, cultuur en gewoonten te leren, en dat hij verontwaardigd was over het gedrag van de taliban, vooral tegenover vrouwen (aanvullende nota verzoeker van 28 februari 2025, stuk 5). Dit is echter, rekening houdend met het geheel aan informatie die zich in het rechtsplegingsdossier bevindt, niet van die aard om te leiden tot de vaststelling dat hij dient te vrezen voor vervolging wegens een terugkeer uit Europa en (een toegeschreven) verwestering. Verzoeker maakt immers niet *in concreto* aannemelijk dat hij omwille van zijn verlangen om in België de taal, cultuur en gewoonten te leren, en zijn verontwaardiging ten aanzien van een aspect van het talibanbeleid dermate verwesterd is dat hij niet zou kunnen terugkeren naar en/of aarden in Afghanistan, noch dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden of als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij in die zin een risico loopt om vervolgd te worden door de taliban, die hem zouden kunnen beschouwen als een persoon die waarden heeft ontwikkeld die vreemd zijn aan de door hen verdedigde waarden.

Aangaande de door verzoeker in zijn op 28 februari 2025 neergelegde aanvullende nota ingeroepen psychologische kwetsbaarheid merkt de Raad nog op dat personen met een handicap en personen met zware medische aandoeningen, inclusief mentale problemen, in de *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van mei 2024 worden aangemerkt als risicoprofielen. Personen met een fysieke of mentale handicap kunnen worden gestigmatiseerd en hun aandoening kan worden beschouwd als de *"wil van God"*. Zulke personen kunnen slachtoffer worden van discriminatie en mishandeling door de Afghaanse gemeenschap en/of hun familie. Teruggekeerde migranten met psychische gezondheidsproblemen zijn in het bijzonder kwetsbaar (*"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van mei 2024, p. 92-94). Personen met ernstige psychische gezondheidsproblemen worden in voormelde *Country Guidance* aangeduid als een risicoprofiel. Zij kunnen een gegronde vrees voor vervolging hebben. Niet elke persoon met ernstige psychische gezondheidsproblemen riskeert evenwel vervolging in vluchtelingenrechtelijke zin. Volgens de *"Country Guidance Afghanistan"* van EUAA van mei 2024 moet bij de individuele beoordeling van de redelijke mate van waarschijnlijkheid dat verzoeker in geval van terugkeer vervolging riskeert immers rekening worden gehouden met risicobepalende omstandigheden zoals de aard en de zichtbaarheid van zijn psychische gezondheidsproblemen en de negatieve perceptie van zijn situatie door zijn familie. Te dezen wordt in het psychologisch attest van 12 februari 2025 onder meer gewag gemaakt van slaapproblemen, cognitieve en concentratieproblemen, hypervigilantie en geluidsintolerantie, prikkelbaarheid en impulsiviteit, depressieve symptomen en donkere gedachten en somatische pijn en fysieke gevolgen. De Raad merkt evenwel op dat de vermelde symptomen in het psychologisch attest geen medische vaststellingen betreffen en louter gebaseerd werden op de eigen verklaringen van verzoeker, zodat enige vorm van objectivering ontbreekt. Bovendien weerhouden deze symptomen verzoeker er niet van om naar eigen zeggen in België activiteiten als imam uit te voeren. Er blijkt in de huidige stand van zaken dan ook niet dat in hoofde van verzoeker risicoverhogende omstandigheden aanwezig zijn.

Gelet op het voorgaande maakt verzoeker, een volwassen jongeman van 25 jaar die minder dan drie jaar in België is en in Afghanistan zijn vormende jaren heeft doorgebracht en er nog over een familiaal netwerk beschikt, niet aannemelijk dat hij bij terugkeer naar Afghanistan gezien zal worden als zijnde 'besmet' door de westerse waarden en als iemand die de sociale normen niet respecteert en dat hij daarom in die zin een risico loopt om vervolgd te worden bij een terugkeer naar Afghanistan.

De voormelde vaststellingen volstaan om te besluiten dat niet kan worden aangenomen dat in deze is voldaan aan de cumulatieve voorwaarden zoals bepaald in artikel 48/6, § 4, van de Vreemdelingenwet om aan verzoeker het voordeel van de twijfel toe te staan.

Een schending van artikel 48/6, § 5, van de Vreemdelingenwet wordt evenmin vastgesteld. Verzoeker maakt immers niet aannemelijk dat zijn verzoek om internationale bescherming niet op een individuele, objectieve en onpartijdige wijze werd beoordeeld, rekening houdende met alle elementen van de zaak, of dat de adjunct-commissaris geen rekening zou hebben gehouden met enig relevant feit of gegeven dat de voorgaande vaststellingen in een ander daglicht zou kunnen stellen.

In acht genomen wat voorafgaat, kan in hoofde van verzoeker geen vrees voor vervolging in de zin van artikel 1, A (2) van het Verdrag van Genève en artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet in aanmerking worden genomen.

2.3.4. Beoordeling in het licht van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet

2.3.4.1. Met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, a), van de Vreemdelingenwet, stelt de Raad vast dat door verzoeker geen concrete elementen worden aangebracht op basis waarvan een reëel risico op de doodstraf of executie kan worden afgeleid. Ook uit de landeninformatie blijkt niet dat hij dergelijk risico loopt in Afghanistan.

2.3.4.2. In zoverre verzoeker zich met betrekking tot de ernstige schade zoals bedoeld in artikel 48/4, § 2, b), van de Vreemdelingenwet beroept op de aangevoerde vluchtmotieven, kan dienstig worden verwezen naar de hoger gedane vaststellingen daarover, waarbij wordt geconcludeerd dat hij zijn problemen met en vrees voor Daesh omwille van de tewerkstelling van zijn halfbroer en zijn werk als imam en zijn vrees voor de taliban niet aannemelijk heeft gemaakt en dat evenmin kan worden aangenomen dat hij dient te vrezen voor vervolging omwille van (een toegeschreven) verwestering.

Voorts wordt in de bestreden beslissing gemotiveerd dat er niet gesteld kan worden dat de preciaire socio-economische en humanitaire situatie in Afghanistan het gevolg is van het opzettelijk handelen of nalaten van actoren en dat verzoeker evenmin aantoonde dat hij bij terugkeer naar Afghanistan op intentionele en gerichte wijze zou worden onderworpen aan een onmenselijke behandeling waarbij hij niet in staat zou zijn om in zijn elementaire levensbehoeften te voorzien. Dit wordt door verzoeker niet betwist en vindt tevens steun in de recente informatie waaraan verwerende partij in haar aanvullende nota refereert.

Het voorgaande neemt niet weg dat een terugkeer van verzoeker naar Afghanistan omwille van de huidige preciaire socio-economische en humanitaire situatie aldaar nog steeds aanleiding kan geven tot een schending van artikel 3 van het Europees Verdrag tot bescherming van de rechten van de mens en de fundamentele vrijheden, ondertekend te Rome op 4 november 1950 en goedgekeurd bij wet van 13 mei 1955 (hierna: EVRM).

Hoewel zulke mogelijke schending van artikel 3 van het EVRM *in casu* buiten de eigenheid van het huidige Belgische asielrecht valt, waar de artikelen 48/3 en 48/4 van de Vreemdelingenwet duidelijk omschreven voorwaarden voorzien voor de erkenning als vluchteling dan wel de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus, moet de mogelijke schending van voormeld verdragsartikel alleszins grondig worden onderzocht bij het nemen van een beslissing tot afgifte van een bevel om het grondgebied te verlaten (RvS 28 september 2017, nr. 239.259; RvS 8 februari 2018, nr. 240.691; RvS 29 mei 2018, nrs. 241.623 en 241.625; RvS 28 mei 2021, nr. 250.723).

Voorts dient te worden vastgesteld dat verzoeker geen andere concrete persoonlijke kenmerken en omstandigheden aantoonde waaruit blijkt dat hij een reëel risico loopt op foltering of onmenselijke of vernederende behandeling of bestraffing. Verzoeker maakte immers doorheen zijn opeenvolgende verklaringen geen gewag van andere persoonlijke problemen die hij de laatste jaren in Afghanistan zou hebben gekend.

2.3.4.3. Opdat aan verzoeker de subsidiaire beschermingsstatus overeenkomstig artikel 48/4, § 2, c), van de Vreemdelingenwet kan worden toegekend, moet er sprake zijn van een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon, als burger, als gevolg van willekeurig geweld – dit is geweld dat de personen zonder onderscheid raakt, met name zonder dat zij specifiek worden geviséerd – in het geval van een internationaal of binnenlands gewapend conflict. Deze wetsbepaling vormt de omzetting van artikel 15, c), van de richtlijn 2011/95/EU van het Europees Parlement en de Raad van 13 december 2011 inzake normen voor de erkenning van onderdanen van derde landen of staatlozen als personen die internationale bescherming genieten, voor een uniforme status voor vluchtelingen of voor personen die in aanmerking komen voor subsidiaire bescherming, en voor de inhoud van de verleende bescherming (herschikking) en is een bepaling waarvan de inhoud verschilt van die van artikel 3 van het EVRM en waarvan de uitlegging dan ook autonoom

moet geschieden, maar met eerbiediging van de grondrechten zoals deze door het EVRM worden gewaarborgd (HvJ 17 februari 2009 (GK), C-465/07, *Elgafaji t. Staatssecretaris van Justitie*, pt. 28).

Uit een grondige analyse van de veiligheidssituatie, op basis van de landeninformatie in het rechtsplegingsdossier, blijkt dat de veiligheidssituatie in Afghanistan sinds augustus 2021 sterk is gewijzigd.

Waar vóór de machtsovername door de taliban het overgrote deel van het geweld in Afghanistan was te wijten aan de strijd tussen de overheid, de veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen enerzijds, en opstandige groepen als de taliban en *Islamic State Khorasan Province* (hierna: ISKP) anderzijds, moet worden vastgesteld dat de voormalige overheid, haar veiligheidsdiensten en de buitenlandse troepen niet langer als actor aanwezig zijn in het land. Het verdwijnen van enkele van de belangrijkste actoren uit het conflict heeft geleid tot een fundamenteel nieuwe situatie in het land en draagt in zeer grote mate bij aan de afname van het willekeurig geweld in Afghanistan.

Hoewel de taliban het hele Afgaanse grondgebied controleren, bestaan er heden nog twee parallelle niet-internationale gewapende conflicten in Afghanistan, enerzijds tussen de taliban en het *National Resistance Front* en het *Afghanistan Freedom Front* en anderzijds tussen de taliban en ISKP. Niettegenstaande deze twee gewapende conflicten, is het niveau van willekeurig geweld sinds de machtsovername van de taliban significant gedaald en is het geweld dat actueel nog plaatsvindt voornamelijk doelgericht van aard. Het lagere niveau van willekeurig geweld dat zich doorzette in 2022 werd bevestigd door een verdere daling van het aantal veiligheidsincidenten in 2023 en 2024. Ondanks een lichte stijging in het aantal burgerdoden in 2024, blijft de algemene veiligheidssituatie positief evolueren en zet de tendens van een daling van het geweld zich voort. De daling van het geweld heeft onder meer als gevolg dat de wegen significant veiliger worden, waardoor burgers zich veiliger over de weg kunnen verplaatsen. De significante daling van het aantal geweldsincidenten gaat bovendien gepaard met een significante daling in het aantal intern ontheemden. De ontheemding die nog plaatsvindt, is bovendien het gevolg van een moeilijke economische situatie en natuurrampen of als gevolg van grensincidenten tussen *de facto* strijdkrachten en Pakistaanse strijdkrachten (zie: EUAA, "*Afghanistan Country Focus*" van november 2024, p. 59). De ontheemding ten gevolge van het conflict is vrijwel volledig gestopt.

In Afghanistan is er heden geen sprake meer van een uitzonderlijke situatie waar de mate van het willekeurig geweld in het gewapende conflict dermate hoog is dat zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat een burger die terugkeert naar het land louter door zijn aanwezigheid aldaar een reëel risico loopt om te worden blootgesteld aan een ernstige bedreiging van zijn leven of persoon. Het voorgaande vindt steun in de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024 en is, gelet op de informatie opgenomen in de "*Afghanistan Country Focus*" van EUAA van november 2024 nog steeds actueel.

Verzoeker verklaart afkomstig te zijn uit de provincie Nangarhar. Uit de beschikbare landeninformatie blijkt dat voor deze provincie geen reëel risico bestaat dat een burger persoonlijk wordt getroffen door willekeurig geweld, waardoor de vraag naar het al dan niet voorhanden zijn van individuele elementen die het risico op ernstige schade kunnen verhogen zich *in casu* niet stelt. Het voorgaande stemt overeen met de "*Country Guidance Afghanistan*" van EUAA van mei 2024.

Verzoeker brengt geen informatie bij die hierop een ander licht kan werpen.

2.3.4.4. Verzoeker toont gelet op het voormelde niet aan dat in zijn hoofde zwaarwegende gronden bestaan om aan te nemen dat hij bij een terugkeer naar zijn land (en regio) van herkomst een reëel risico zou lopen op ernstige schade in de zin van artikel 48/4, § 2, van de Vreemdelingenwet.

2.3.5. Ingevolge bovenstaande vaststellingen kan verzoeker niet als vluchteling worden erkend in de zin van artikel 48/3 van de Vreemdelingenwet. Verzoeker toont evenmin aan dat hij in aanmerking komt voor de toepassing van artikel 48/4 van de Vreemdelingenwet met betrekking tot de toekenning van de subsidiaire beschermingsstatus.

2.3.6. Waar verzoeker verwijst naar artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet, wijst de Raad er op dat hierin wordt gesteld dat er een duidelijke aanwijzing is dat de vrees voor vervolging gegrond is en het risico op ernstige schade reëel is indien de asielzoeker in het verleden reeds werd vervolgd, of reeds ernstige schade heeft ondergaan, of reeds rechtstreeks is bedreigd met dergelijke vervolging of met dergelijke schade. Gelet op bovenstaande vaststellingen is er *in casu* echter geen sprake van een eerdere vervolging of ernstige schade in de zin van artikel 48/7 van de Vreemdelingenwet. Verzoekers verwijzing ter zake is dan ook niet dienstig.

2.3.7. Omtrent de aangevoerde schending van het zorgvuldigheidsbeginsel moet worden vastgesteld dat dit beginsel de adjunct-commissaris oplegt haar beslissingen zorgvuldig voor te bereiden en deze te stoelen op

een correcte feitenvinding. Uit het administratief dossier blijkt dat verzoeker op het CGVS uitvoerig werd gehoord. Tijdens een persoonlijk onderhoud kreeg hij de mogelijkheid zijn vluchtmotieven uiteen te zetten en zijn argumenten kracht bij te zetten, kon hij nieuwe en/of aanvullende stukken neerleggen en heeft hij zich laten bijstaan door zijn advocaat, dit alles in aanwezigheid van een tolk die het *Pashtou* machtig is. De Raad stelt verder vast dat de adjunct-commissaris zich voor het nemen van de bestreden beslissing heeft gesteund op alle gegevens van het administratief dossier, op algemeen bekende gegevens over het voorgehouden land van herkomst van verzoeker en op alle dienstige stukken. Het betoog dat de adjunct-commissaris niet zorgvuldig tewerk is gegaan kan bijgevolg niet worden bijgetreden. Evenmin wordt een beoordelingsfout aangetoond.

2.3.8. Waar verzoeker in uiterst ondergeschikte orde vraagt om de bestreden beslissing te vernietigen, wijst de Raad erop dat hij slechts de bevoegdheid heeft om de beslissing van de adjunct-commissaris tot weigering van de vluchtelingenstatus en weigering van de subsidiaire beschermingsstatus te vernietigen om redenen vermeld in artikel 39/2, § 1, tweede lid, 2°, van de Vreemdelingenwet. Zoals blijkt uit wat voorafgaat, toont verzoeker echter niet aan dat er een substantiële onregelmatigheid kleeft aan de bestreden beslissing die door de Raad niet kan worden hersteld, noch toont hij aan dat er essentiële elementen ontbreken die inhouden dat de Raad niet kan komen tot een bevestiging of een hervorming zonder aanvullende onderzoeksmaatregelen hiertoe te moeten bevelen. Het verzoek tot vernietiging kan bijgevolg niet worden ingewilligd.

OM DIE REDENEN BESLUIT DE RAAD VOOR VREEMDELINGENBETWISTINGEN:

Artikel 1

De verzoekende partij wordt niet erkend als vluchteling.

Artikel 2

De subsidiaire beschermingsstatus wordt de verzoekende partij geweigerd.

Aldus te Brussel uitgesproken in openbare terechtzitting op zeven april tweeduizend vijftientig door:

D. DE BRUYN, wnd. voorzitter, rechter in vreemdelingenzaken.

I. VERLOOY, toegevoegd griffier.

De griffier, De voorzitter,

I. VERLOOY

D. DE BRUYN